

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief juli 2012

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Dit jaar heeft Inti Huahuacuna een prachtige mijlpaal bereikt. Op 19 januari 2012 vierden wij het 12½ jarig bestaan van ons opvanghuis.

's Ochtends vroeg ontvang ik van Dolores een emotionele e-mail waarin ze haar dankbaarheid verwoordt voor het feit dat ik op haar pad ben gekomen, en voor alle steun uit Nederland. Het raakt me dat ze schrijft dat ze zo gelukkig is dat ze dit werk kan doen en dat ze hoopt dat we allen tezamen nog jaren zullen doorknoken voor de kansarme kinderen van Cusco.

Graag wil ik jullie in deze nieuwsbrief laten meegenieten van de enthousiaste verhalen van Dolores en de kinderen. Verder kunnen jullie de verslagen lezen van enkele vrijwilligers en meer algemene informatie over ons werk.

Na het lezen van het wel en wee van onze niños hoop ik intens dat jullie ook de komende 12½ jaar er samen met ons voor willen blijven gaan.

Veel leesplezier, Marianne Schepers.

De kinderen van Inti Huahuacuna voeren een toneelstuk op.

Terugblik Dolores

Vandaag sta ik op met een melancholiek gevoel, want vandaag bestaat Inti Huahuacuna 12½ jaar. Ik denk aan de dag dat we met niets in Zarzuela begonnen, en aan de bijzondere dag dat ik Marianne ontmoette.

Ik denk aan al het werk dat we in de afgelopen jaren tezamen hebben verzet; aan de tegenslagen, maar zeker ook aan de prachtige overwinningen. Ook denk ik aan de donateurs, hoe dankbaar we hen mogen zijn voor al hun steun. Vandaag wil ik samen met het team hierbij stilstaan. Wat ben ik intens dankbaar voor alle morele en financiële steun, die wij de afgelopen jaren voor onze niños hebben mogen ontvangen. Ook denk ik aan de jaren die nog komen gaan, en in stilte spreek ik de hoop uit dat wij nog voor veel kinderen van Inti Huahuacuna de zon mogen doen schijnen.

Een omhelzing, Dolores

¡Feliz Navidad! Kerst in Cusco
(verslag van Jantina Wijnakker)

Bijna is het Kerst en Profe Josefina vraagt me of ik mee 'pollo y papa' ofwel kip met aardappelen ga kopen voor het kerstdiner. Waar kunnen we dit beter kopen dan in een winkel 'Super Pollo' genaamd! Het enige nadeel is, dat men in deze winkel niet aan koeling doet. Terwijl Josefina rustig in de rij staat te wachten om haar bestelling te doen, probeer ik de vieze weeïge kiplucht te trotseren. Ondertussen bestelt een man naast mij net 80 kippen en ik zie de naakte kippen, inclusief poten en kop, een voor een in enorme zakken verdwijnen. Alle overheerlijke vleessappen komen er doorheen gedropen, waardoor ik lekker met mijn gympen in het kip-sap sta te spetteren.

Van de 170 Kerstkippenpootjes waren er 3 over.

Ik zwiep de zak met kippenpoten als Zwarte Piet op mijn rug en daar loop ik met een zak van 30 kilo druipende kippenpoten achter Josefina aan. Het is een Mercado waar ik nog niet eerder geweest ben. Het dak is enorm laag, waardoor alle geuren lekker blijven hangen. De ballen, hersenen, gebitten, en darmen hangen te drogen aan ijzeren haken. Die rotte geur van vlees is echt een lucht om nooit meer te vergeten. Door je mond ademen lukt helaas niet, aangezien vliegen daar ook ruim vertegenwoordigd zijn. Wat ben ik blij dat we snel naar de aardappelafdeling gaan. Als we alles hebben houden we een taxi aan om terug naar het opvanghuis te gaan.

En dan is het zover, kerstmiddag bij Inti-Huahuacuna! Ik heb er echt zin in en ik ben benieuwd hoe we hier met de kinderen kerst zullen vieren. Marije en ik komen samen het kantoor van Dolores en Flor binnen. Daar moeten we opletten dat we niet over de witte plastic tasjes vallen, de kerstcadeautjes voor de niños. Wan-

neer ik over de gang loop met mijn kerstmuts op, voel ik een soort van spanning in het huis. Voor de kinderen is dit een speciale dag en je voelt het enthousiasme. Wat gaan we doen? Wat gaat er gebeuren? Wat gaan we eten? Ga ik nog iets krijgen? Hetzelfde gevoel van kleine kindjes in Nederland op Sinterklaasavond, maar dan x10.

Jantina en Marije vieren Kerst met de niños.

Ondertussen zijn er kinderen de gangen en het plafond aan het versieren met allerlei papieren frutsels, glitterende kerstballen en slingers. Nu begin ik voor het eerst een echt kerstgevoel te krijgen. Beneden in de patio loopt het intussen langzaam maar zeker vol. Er worden stoelen langs de muren gezet en er ontstaat een grote kring. Wanneer we beginnen met de spelletjes tellen we wel 150 kinderen. Veel en veel meer dan op een normale dag.

We beginnen met een spel met ballonnen. Er wordt een race gehouden en de kinderen moeten ervoor zorgen dat hun ballonnen zo snel mogelijk klappen. Een hoop spektakel en kabaal, wat de kinderen zichtbaar mooi vonden. Iedereen is erg fanatiek, enthousiast en vrolijk. Het is mooi om te zien, dat je met zoveel simpele basisdingen deze kinderen een topdag kunt bezorgen en ze even de zorgen kunt laten vergeten waar ze in hun dagelijkse leven mee te maken hebben. Prachtig, die getekende gezichtjes, waarop een enorme glimlach tevoorschijn komt als je ze een feestmuts opgeeft! Geen enkel kind hier die zegt: "Oh, tsss, nee, dat is stom, dat zet ik niet op, hoor". In plaats daarvan zetten ze hem direct op, om vervolgens als de President van Peru kaarsrecht op hun stoel te zitten en trots te laten zien wat ze zojuist gekregen hebben.

Inmiddels zijn de kippenpoten en aardappels uit de oven klaar om uitgeserveerd te worden. Dit is nog een hele klus, omdat veel kinderen

thuis niet veel te eten krijgen. Iedereen roept, schreeuwt: "Ik heb minder kip, mijn aardappel is kleiner", maar uiteindelijk zit iedereen met een volle mond en een bordje op schoot te genieten van het kerstdiner.

Groepsfoto van de niños na het Kerstdiner.

Het was een intensieve, maar echt geweldige dag. Ik heb ervan genoten! De reacties van de niños zijn zo echt en het is zo mooi om te zien hoe je hier kindjes al blij kunt maken met enkel wat extra aandacht. Die stralende oogjes komen echt binnen. Voordat alle ruim 150 kinderen terug naar huis gaan, moeten ze netjes een voor een in een rijtje langs de deur van het kantoor lopen. Daar krijgen ze hun 'kerstpakketje' uitgereikt en daarna huppelen ze vrolijk de poort uit.

Dan kan de voordeur dicht. Het lijkt wel alsof er een storm door Inti Huahuacuna heeft gewoed. Overall liggen bordjes, kippenbotjes, papier en ballonnen. We ruimen de grootste puinhoop nog op en de rest laten we liggen voor de volgende dag. Na de nodige knuffels en Feliz Navidad wensen gaan Marije en ik moe, maar zeer voldaan, samen terug naar huis. Vrolijk lachend zeggen we tegen elkaar: "Dit is nou precies waar kerst voor bedoeld is".

Sluitingsceremonie vakantielessen *(verslag van Dolores)*

Lieve donateurs,

Vandaag was de sluitingsceremonie van de vakantieperiode. Het was geweldig! Er waren veel ouders gekomen, en het lokaal was te klein.

Ik heb de afgelopen maanden een cursus spreken in het openbaar gegeven voor kinderen van 8 jaren en ouder en een van mijn kinderen was Hector, een zeer bewerkelijk knaapje! Vorige week heb ik met de kinderen datgene wat ze de afgelopen maanden geleerd hebben in de klas

geoeffend. We zijn begonnen met mopjes te vertellen, en raadsels die de kinderen ten overstaan van elkaar moesten oplossen. In het begin waren alle kinderen erg timide en durfden niet te spreken in het openbaar. Daarom heb ik hen eerst zich aan elkaar laten voorstellen, waarbij ze moesten vertellen hoe ze heten, waar ze geboren zijn en hoe oud ze zijn, allemaal persoonlijke basisinformatie. Ook dit ging in het begin nog heel moeizaam, maar beetje bij beetje kregen ze meer lef. Ik zag de kinderen groeien en zich realiseren dat als het ene kind zichzelf de moeite waard vindt om zich voor te stellen, zichzelf te laten horen, iedereen de moeite waard is om gehoord te worden.

Daarna gaf ik hen de opdracht om een powerpointpresentatie te maken, met onze eigen nieuwe beamer, over thema's als luchtvervuiling, verslaafdheid of thema's die zijzelf interessant vinden. En wat denk je? Als eerste meldde Hector zich aan en hij deed het geweldig.

Hector geniet van zijn rol als presentator.

Daarna volgden vele andere kinderen en het was prachtig om te zien hoe trots zij waren op hun eigen kunnen. Na deze generale repetitie vertelde ik de kinderen dat op de laatste dag van de vacational wij de ouders zouden uitnodigen, zodat zij al hun mooie werkstukken zouden kunnen bewonderen en dat zij dan ook naar hun presentatie zouden komen luisteren. Maar dat de kinderen op deze dag er dan representatief uit zouden moeten zien, dat wil zeggen, gewassen, met gestreken kleren en gekamde haren.

Lieve mensen, Hector kwam die dag met een keurig overhemd aan en zijn knoopjes dicht tot aan zijn kin. Zijn haren kletsnat en keurig gekamd en je zult het niet geloven, maar hij gaf aan wel de spits af te willen bijten. Ik kan jullie wel zeggen dat ik zeer geëmotioneerd was toen dit mannetje daar stond te spreken met de microfoon

in zijn handjes en met dat immens grote scherm achter zich. Zo kwamen beetje bij beetje alle kinderen aan de beurt en ze deden het goed. Het team kon zien dat ook de ouders zeer geëmotioneerd waren, want hier in Peru hebben ze nog nooit een kind gezien dat al zo jong met een projector mag en kan werken, een kind uit een achterstandswijk die de moeite waard is om gehoord te worden, hun kind. Ik voelde me ontzettend trots op ons werk en wat zou ik het fijn gevonden hebben als Jantina nog hier was geweest en hiervan had kunnen meegenieten. Want dankzij haar steun kunnen onze kinderen nu gebruik maken van deze moderne technieken en het allerbelangrijkst is dat zij, door zichzelf te presenteren, voelen en weten dat ook zij de moeite waard zijn om gehoord en gezien te worden.

Een kind deed haar presentatie over abortus. Ze had weinig tekst bij haar dia's en ik legde haar uit dat ze dus zelf meer zou moeten uitleggen bij haar presentatie. Maar dit kind pakte het heel slim aan. Om tijd te rekken liet ze haar dia's heel langzaam voorbij komen en toen zij bij de problemen van abortus kwam had ze een einde aan haar presentatie zonder tekst erbij. Maar heel zelfverzekerd pakte ze de microfoon en zei: "dit is gevaarlijk, want dit is slecht voor je gezondheid, de moeder zou wel eens nooit meer zwanger kunnen worden en ze zou dood kunnen gaan door bloedingen, infecties.....héél gevaarlijk"!! Ik moest moeite doen om mijn lach in te houden, bij het zien van haar ernstige gezichtje en de wijze waarop ze dit zei.

Uit donaties kregen de kinderen ook keramieklessen.

Na de afsluitingsceremonie van de vakantieperiode sprak ik met de ouders en legde hen uit waarom deze extra lessen zo belangrijk zijn voor de kinderen, en waarom ik hen leer spreken in het openbaar. Ze waren zeer tevreden en felici-

teerden me met het resultaat en vroegen of hun kinderen volgend jaar weer geholpen worden met deze extra lessen. Wat zou ik soms graag een camera willen plaatsen, zodat ook jullie zouden kunnen zien wat mijn ogen zien en dat jullie hetzelfde geluk en de tevredenheid zouden voelen die ik voel bij het behalen van deze resultaten. En wat zou het prachtig zijn als jullie ervan zouden kunnen meegenieten hoe jullie donaties op zo'n positieve wijze een verandering teweeg brengen bij onze kinderen en zeker ook bij mij.

Ik ben heel blij dat ik mijn verhaal en deze prachtige ervaring met jullie kan delen en ik wil jullie namens het team en de kinderen nogmaals onze persoonlijke dank geven voor jullie steun.

Un abrazo, Dolores

Stageverslag vrijwilligerswerk *(verslag van Jantina Wijnakker)*

De afgelopen 4 jaar heb ik de studie HBO-Verpleegkunde aan Avans Hogeschool in Breda gevolgd. Om deze studie succesvol af te sluiten had ik ervoor gekozen om mijn afstudeerstage te gaan doen in het buitenland. Via twee vrienden, die als vrijwilliger bij Inti Huahuacuna hadden gewerkt, kwam ik in contact met Marianne. Niet lang daarna stond vast dat ik me voor 3 maanden nuttig zou gaan maken in het opvanghuis van Inti Huahuacuna.

Voor mij was dit de eerste keer dat ik buiten Europa ging reizen, erg spannend, maar ook een enorme uitdaging waar ik naar uitkeek. In Cusco wachtte mij een warm welkom. De eerste week bestond uit uitrusten, wennen aan de hoogte en ziek zijn. Een kleine tegenvaller, omdat je juist aan de slag wilt. De week erop was het dan zover. Mijn eerste dag bij Inti Huahuacuna. Iets wat me direct opviel, was het vrolijke nieuwe tehuis dat daar midden in de armoedige wijk Almudena staat, met zoveel kleuren, continu gelach, gegil en vrolijke kindergezichtjes. Nog geen 10 minuten daarvoor was ik diep onder de indruk van de wandeling van het prachtige toeristische centrum naar de armoedige wijk Almudena. Eenmaal binnengestapt in het opvanghuis, stap je letterlijk een andere wereld binnen. Wel merkte ik meteen dat mijn Spaans veel te wensen overliet. Het is erg belangrijk goed te kunnen communiceren, ook omdat de Peruanen van nature geen overlegcultuur hebben zoals wij dat in Nederland gewend zijn. Dat was voor mij een punt waar ik tegenaan liep, mede door de taal-

barrière. Daarom heb ik in de eerste vier weken Spaanse les gevolgd op een school in Cusco. Hierdoor ging het echt met sprongen vooruit en merkte ik dat het contact steeds beter en soepeler verliep.

De eerste weken heb ik met alle collega's meegelopen en gekeken hoe alles in zijn werk ging. Verder heb ik veel tijd doorgebracht met de kinderen, zodat we elkaar beter leerden. Het is echt super leuk om te merken dat als ze zich op hun gemak voelen bij jou, je de mooiste dingen met ze meemaakt. Als ik de niños op straat tegenkwam, kwamen ze met een grote glimlach op hun gezichtjes op me afgerend, roepend: 'Profe Jantina!' Je wordt door iedereen gekust en begroet. Ook komt dan langzaam het contact met de collega's op gang en leer je elkaar beter kennen en kun je echt gaan samenwerken.

Jantina en de kinderen maken maskers voor Halloween.

Je zit in een totaal andere cultuur, maar je merkt dat kinderen toch kinderen blijven en ze allemaal hetzelfde nodig hebben: liefde en aandacht. Ik kon er echt van genieten om samen met Profe Richard in het spelletjeslokaal de kinderen te begeleiden en met Profe Jaime te knippen en plakken in het handvaardigheidslokaal. Langzaam maar zeker kreeg ik zo mijn eigen rol binnen de organisatie en kon ik meehelpen en ook echt iets betekenen.

Voordat ik vertrok had ik met mijn vrienden en familie al wat geld ingezameld, zodat ik iets extra's kon geven aan het project. In verband met mijn studie had ik besloten om voorlichting te gaan geven over onderwerpen zoals hygiëne en voeding. Ik had gezien dat Profe Mendel, de psycholoog van het project, dit ook regelmatig deed, alleen de passende materialen ontbraken. Daarom besloot ik een beamer aan te schaffen. Samen met Richard ben ik Cusco gaan afstruinen

en na een lange zoektocht hadden we er een gevonden. Bij het installeren van de beamer kwamen stiekem af en toe wat kinderen binnen geslopen om te kijken wat er allemaal gaande was. Zoiets hadden ze nog nooit gezien, en als we ze weer vriendelijk verzochten naar de gang te gaan, hoorde ik enthousiaste kreten als: 'Bioscoop! Bioscoop!'

De hulp van vrijwilligers is voor de niños altijd een feest.

In de laatste maand van mijn verblijf was het tijd voor de eerste voorlichting. Ik was erg benieuwd hoe dit zou gaan, aangezien mijn Spaans niet vloeiend was. Het was muisstil. Ik introduceerde me opnieuw en voordat ik het wist kreeg ik in koor een 'Buenos Dias, Profe Jantina' terug van zo'n 30 kleine niños. Geweldig! Ik heb ze verteld over hygiëne en daarbij een aantal animatie filmpjes laten zien.

Achterin stonden Mendel, Flor en Dolores mee te luisteren. Richard assisteerde mij met de beamer en mijn laptop. Ik voelde me op mijn gemak en voordat ik het wist was het al voorbij. De kinderen hadden nog een aantal vragen, die ik samen met Richard kon beantwoorden. Uiteindelijk gaven ze me nog een applaus en gingen weer terug om spelletjes te spelen, te knutselen of te studeren. Wow, daar stond ik dan weer alleen! Ik had het gewoon gedaan. Wat een goed gevoel was dat. Er zat toch meer spanning achter dan ik in eerste instantie dacht en voelde. Ik kreeg complimenten van het team en dat gaf het nog een extra mooi tintje.

Aan het einde van de werkdag bleek dat het team speciaal voor de gelegenheid nog een fles rode wijn had gekocht. Het was immers traditie om nieuwe waardevolle spullen te zegenen voor goed geluk. Dus toen alle kinderen vertrokken waren kreeg ik de eer om mijn beamer, weliswaar in verpakking, te besprenkelen met wat rode wijn. Ze waren echt heel dankbaar en toen

ik 's avonds door de straten van Cusco terug naar huis liep, had ik een grijns op mijn gezicht die er voorlopig niet meer af ging.

Jantina geeft voorlichting aan de kinderen.

Zelf heb ik nog een voorlichting bijgewoond van Mendel over exploitatie van kinderen. Deze film maakte veel indruk op de kinderen, maar ook op mij. Exploitatie van kinderen is hier nog steeds aan de orde van de dag. Het belangrijkste is misschien wel om daar bij te vermelden, dat dit vrijwel geheel gebeurt door buitenlandse toeristen. Er komen hier dus een heleboel buitenlanders die zich belangeloos inzetten en de mensen hier vooruit proberen te helpen. Daarentegen zijn er dus net zoveel buitenlanders die misbruik maken van de afhankelijke en onzekere situatie van de verwaarloosde kinderen hier. Bizar!

Het is echt bevredigend om te zien dat iemand, die zo goed is in zijn vak, nu ook de mogelijkheid heeft om dit op de juiste manier te doen. Mendel genoot zichtbaar van de techniek en de aandacht die hij kreeg nu hij met microfoon kon spreken. Naast voorlichtingen kan de beamer nu ook gebruikt worden voor de vrijdagmiddag, filmmiddag. Opeens was dit nu veel populairder, omdat de kinderen zich echt in een bioscoop wanen, iets wat in Cusco niet bestaat.

Graag wil ik nog een ding benadrukken. Ik moet toegeven dat ik altijd ietwat sceptisch tegenover het fenomeen Goede Doelen heb gestaan. Vanuit Nederland doneer je geld aan een project wat zich aan de andere kant van de wereld bevindt, je wordt bedankt en er worden altijd hele mooie dingen van gedaan, alleen krijg je hier zelf nooit echt wat van mee. Wat gebeurt er nu eigenlijk echt met je donatie?

Dat, in combinatie met mijn afstuderen, vormde de motivatie om deel te nemen aan het project Inti Huahuacuna. Ook had ik nog nooit echt ge-

werkt met kinderen, iets wat ik dus ook nog moest leren. Vanaf het allereerste moment ben ik uiterst open en warm ontvangen en direct betrokken door Marianne en het Peruaanse team. Daardoor voelde ik me gelijk thuis, ook al was ik 11.000 kilometer weg van mijn eigen huis. Bij mijn afscheid heb ik allerlei afscheidsteekingen en kaartjes ontvangen. Ze gingen me missen en als je dan diep in die grote bruine ogen kijkt, zou je het liefst niet willen vertrekken, maar gewoon blijven en doorgaan.

Lekker even wegkruipen bij Profe Jantina op school.

Kinderen zijn kinderen, of ze nu hier in Nederland leven, of in Peru, ze hebben allemaal hetzelfde nodig. Het enige verschil is, dat de kinderen in Peru een oneerlijke start maken waar zij zelf niet voor gekozen hebben. Daarom vind ik dit initiatief zo enorm goed. Door mijn tijd bij Inti Huahuacuna ben ik met mijn neus op behoorlijk wat feiten gedrukt. Ik mag mezelf gelukkig prijzen dat ik alle kansen heb gehad en hierdoor een toekomst met oneindige mogelijkheden heb. Het is belangrijk dat je jezelf kunt ontwikkelen en het beste in jezelf naar boven kunt halen. Juist die kinderen in Peru verdienen het om hun valse start goed te maken en moeten dus ook de mogelijkheid krijgen om te ontsnappen aan de vaak erbarmelijke omstandigheden waarin zij opgroeien. Ze moeten kunnen inzien dat het ook anders kan, en mensen om zich heen hebben die ze dat extra zetje geven en laten voelen dat ze zeker ook de moeite waard zijn.

Al deze belangrijke punten zijn precies waar Inti Huahuacuna voor staat en zich ook gericht voor inzet. Niks is mooier dan om twee kleine zusjes van 3 en 5 voor het eerst te zien binnen komen. Vies, altijd in dezelfde kleren, schuchter en verlegen en om hen dan in een hoekje langzaam te zien veranderen in twee vrolijk lachende, en-

thousiaste, spelende kinderen. Iets wat je al kunt bereiken door ze enkel extra liefde en aandacht te geven.

Daarnaast is het ook geweldig dat het mogelijk is de kinderen om de dag een maaltijd te bieden, je realiserend dat er echt kinderen bij zijn die thuis vrijwel niks te eten krijgen en echt uitkijken naar dit moment. Als je ze ziet genieten van een simpele rijstmaaltijd, schep je het ook met veel meer plezier op. Je hoort niemand klagen of zeggen dat hij of zij iets niet lust. Het is dringen geblazen bij de ingang en dat is ook goed. Zo hoort het.

Door mijn persoonlijke bezoek en werk bij het project heb ik met mijn eigen ogen kunnen zien wat er gedaan wordt en kan ik met volle overtuiging zeggen dat het project goed doordacht en georganiseerd is. Afgelopen januari bestond Inti Huahuacuna alweer 12,5 jaar. Iets waarvoor ik mijn petje diep afneem. Het tehuis wat gerealiseerd is, midden in de vervallen wijk Almudena, is een mijlpaal en een verdiende beloning voor al het harde en goede werk wat verzet is door het hele team. Ik zou zeggen: Op naar het volgende jubileum! Daar wil ik in ieder geval mijn steentje aan blijven bijdragen, want ik heb Peru, Cusco, Marianne, het Peruaanse team, maar vooral ook alle niños, voor altijd in mijn hart gesloten. Een levenservaring waar ik veel wijsheid aan heb overgehouden en die ik nooit zal vergeten.

Jantina Wijnakker

Scholing voor kinderen van Inti Huahuacuna

Ook dit jaar konden wij, dankzij de warme steun van vele donateurs, weer voor veel kinderen hun schoolgeld en schoolmaterialen betalen. Ondanks dat de regering zegt dat scholen van de Staat gratis zijn, is dit bepaald niet waar. De kosten voor basisonderwijs verschillen per school. Dit is ook afhankelijk van waar de school gesitueerd is. De kosten van scholen buiten de stad zijn lager, omdat de Staat studieboeken en een ontbijt aan de kinderen verstrekt. Maar in de stad is dit een heel ander verhaal. Ondanks dat de ouders geen maandelijks schoolgeld hoeven te betalen, moet men aan het begin van het schooljaar wel inschrijfgeld/schoolgeld betalen, een bijdrage voor ouderavonden, uniform, fotokopieën en schoolmaterialen.

Wat de kwaliteit van het onderwijs betreft ligt het niveau van bijvoorbeeld wiskunde en begrijpend lezen op het laagste niveau, nog onder Bo-

livia. De laatste studies over Zuid-Amerika zeggen dat de meeste leerlingen, die een basisschool van de Staat hebben doorlopen, maar weinig hebben opgestoken op onderwijsgebied. Ondanks dat de wereldkampioen Wiskunde uit Peru komt, bereikt het grootste gedeelte van de leerlingen niet het landelijke niveau wat taal en wiskunde betreft. Hierbij zou ook de slechte voeding, het niveau van het onderwijzend personeel, gezondheidsproblemen, infrastructuur en het ontbreken van educatief materiaal een rol kunnen spelen.

Ook deze kinderen kunnen gelukkig weer naar school.

Volgens de wet, en pedagogische aanbevelingen, mogen er 25-30 leerlingen in een klas zitten. Maar hier houdt men zich niet aan en in iedere klas zitten minstens gemiddeld 45 leerlingen. Op grote scholen zelfs wel meer, bijvoorbeeld op scholen waar men wel 10 klaslokalen van hetzelfde leerjaar heeft. Maar zelfs op kleine scholen heeft men wel 3 of 4 klaslokalen van hetzelfde leerjaar. Het mooiste zou zijn als we al onze niños naar een gerenommeerde school in de stad zouden kunnen laten gaan, met een goed onderwijs niveau. Deze scholen zijn veel duurder, en hebben hun leerlingen voor het uitkiezen. Dit betekent dat de kinderen van ons opvanghuis hier helaas zelden of nooit voor in aanmerking komen. Dan blijven er alleen de particuliere scholen over, maar daar moet men los van alle kosten ook nog een maandelijkse bijdrage betalen, wat zeker voor geen enkele ouder op te brengen is. Voor bijna alle ouders van de kinderen van Inti Huahuacuna is het financieel gezien niet mogelijk om de schoolkosten van de kinderen te betalen. Het is dan ook geweldig dat wij uit donaties weer veel kinderen op school hebben kunnen inschrijven. De moeder van Marco Antonio en Flor de Maria is een zeer verantwoordelijke moeder, die regelmatig haar dank komt uit-

spreken voor onze steun. Zo ook de moeder van Jonathan en Cristian.

Cristian is maar wat blij dat hij naar school kan.

Zeer geëmotioneerd en vol dankbaarheid kwam zij Dolores vragen of zij namens haar en haar kinderen Nederland intens wil bedanken, dat we ook dit jaar weer voor haar kinderen de school en hun schoolspulletjes hebben betaald. Tevens laat ze ons weten dat ze hoopt dat zij en haar kinderen ooit iets voor Inti Huahuacuna terug kunnen doen, dat we altijd in haar hart zijn, en dat ze ons in haar gebeden gedenkt.

Theaterlessen voor de kinderen

Al jaren was het de grote droom van Inti Huahuacuna om, naast de dagelijkse activiteiten, de kinderen ook theaterlessen te kunnen bieden. Het hebben van een mobiel theatertje, dat zowel buiten op het sportveldje en op straat, als binnen in een lokaal gebruikt kan worden, zou een enorme meerwaarde zijn voor de kinderen. Door middel van toneelspel kunnen zij hun gevoelens uiten; hun boodschap overbrengen aan de autoriteiten van Cusco, bijvoorbeeld als een politieagent hen verbiedt hun producten te verkopen op straat; kunnen zij het misbruik uiten waaraan zij worden onderworpen, en hun stem laten horen over het gebrek aan onderwijs en basisrechten. Tegelijkertijd is toneelspel een goede manier om de autoriteiten te laten zien wat zij kunnen verbeteren of kunnen doen ten behoeve van deze kinderen. Het theater is voor de kinderen een prachtige manier, om op een ontspannen wijze meer te leren over de normen en waarden in hun leven.

Wat waren we blij toen we van een donateur het prachtige nieuws kregen, dat zij een donatie wilden schenken voor de aanschaf van theaterspullen en het inhuren van een docent Drama! Het was die dag echt feest in ons opvanghuis! Na rijp

beraad waren we eruit welke materialen we voor ons theaterproject zouden moeten kopen om deze theaterspullen multifunctioneel te kunnen inzetten.

Inti Huahuacuna verzorgt jaarlijks op de pleinen in Cusco straattoneel en tevens geven we presentaties over ons werk met de niños. Hierdoor kunnen andere kansarme wijk- en straatkinderen en hun ouders kennis maken met het werk van de stichting. Tevens verzorgt Inti Huahuacuna exposities op straat, waar de werkstukken van de kinderen worden tentoongesteld. We kwamen op het idee om voor het theater een tent, achtergrondpanelen, stoeltjes en een muziekinstallatie aan te schaffen.

De niños wachten vol spanning op het toneelstuk.

De presentaties, exposities en het straattoneel vinden altijd plaats aan het einde van de -vacacional. Deze vakantieperiode van de kinderen valt in het regenseizoen en de uitvoering van de activiteiten is daardoor altijd afhankelijk van het weer en daarom is een tent onontbeerlijk.

Verder hebben we gekozen voor het laten maken van 8 achtergrondpanelen. Bij het opvoeren van de toneelvoorstellingen kunnen deze achtergrondpanelen dienst doen als decors. En bij presentaties van ons werk kunnen we hier informatie en foto's over het werk van en met onze niños ophangen. Inmiddels krijgen de kinderen al enkele maanden dagelijks anderhalf uur theaterlessen. Ze genieten met volle teugen! Ondanks dat de kinderen in eerste instantie een grote schroom en een schaamtegevoel hadden om zichzelf tijdens het toneel te uiten, zetten ze stug door en je ziet ze groeien in hun spel.

En niet alleen hun spel groeit, maar je ziet ook de kinderen groeien. Voor hen is het prachtig te ervaren dat ondanks hun achtergestelde positie in

de maatschappij ook zij de moeite waard zijn, en dat ook zij gehoord en gezien mogen worden.

Een meisje heeft de rol van 'Moeder Aarde'.

Tevens zien Dolores en het team hoe belangrijk het is, dat we de niños regelmatig een nieuwe uitdaging aanbieden.

Deze donatie heeft echt nieuw leven, een nieuwe uitdaging, in ons opvanghuis gebracht en is een schot in de roos. Door middel van een verslag laat Octavio, een van de kinderen van Inti Huahuacuna, u meegenieten van het eerste door de kinderen opgevoerde toneelstuk.

Korte samenvatting van het toneelstuk

Achique y la formacion de los Andes

Achique en het ontstaan van de Andes

Vandaag, de dag van Moeder Aarde, zal ik jullie een verhaal vertellen dat in geen enkel boek geschreven staat. Het is een verhaal dat van generatie op generatie door onze voorvaders, de Inca's, verteld werd en waarin zij het ontstaan van de Andes uitleggen.

Het decor is het Andesgebergte in Peru en de personages zijn de dieren afkomstig uit dat gebied. Het zijn dieren zoals de kolibries, poema's en de condor. Ook het traditionele personage, Achique, de heks van de Andes, speelt mee en de kinderen Kusi en Chamy.

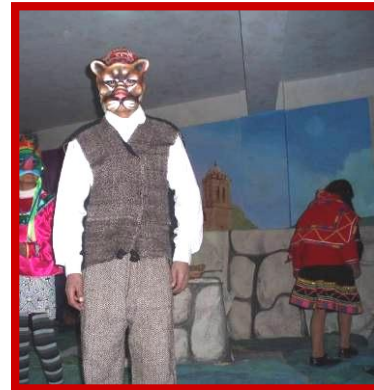
Lang, heel lang geleden, hoedden twee kinderen hun lama's op een grote hoogvlakte in het gebergte van Peru.....

Toneelstuk kinderen van Inti Huahuacuna *(verslag van Octavio)*

Mijn naam is Octavio Condorhuacho Miranda, en ik ben 13 jaar. Ik ben een kind van Inti Huahuacuna. Sinds enkele maanden krijgen wij

toneellessen van Profe Danny en tijdens die lessen hebben wij een heel mooi toneelstuk ingestudeerd. Ook hebben we voor het toneelstuk hele mooie dingen gemaakt in het handvaardigheidslokaal, zoals alle maskers die we tijdens het toneelstuk dragen. Ieder kind kreeg een rol toebedeeld en na maanden van oefenen was het dan eindelijk zover.

Op 18 mei 2012 hebben we het toneelstuk opge-

voerd en er was veel publiek. Ik was erg nerveus en gespannen, want het was voor mij de eerste keer in mijn leven dat ik optrad voor publiek. Ik speelde de rol van de poema.

Het toneelstuk gaat over een jongen, Kusi genaamd, en zijn zusje Chamy, die hun lama's hoeden op een grasrijke hoogvlakte in het Andesgebergte. Maar de heks, Achique, houdt hen in de gaten, want zij wil hen meenemen naar haar betoverde kasteel.

Plotseling komt er een grote condor aangevlogen, die de kinderen oppakt en meeneemt naar een berg. Maar desondanks weet de heks hen te vinden en als de condor wegvliegt misleidt de heks Chamy door haar wat te eten te geven.

De kinderen klimmen naar het hoogste puntje van het gebergte en hier ontmoeten zij Moeder Aarde, die gebakken aardappelen bij zich heeft. Maar de heks, die hen gevolgd is, krijgt hen bijna te pakken. Plotseling breekt de trap en stort de heks neer op aarde. Ze valt zó hard, met zo'n klap en zoveel herrie, dat er allemaal gaten en diepe groeven in de aarde komen te zitten. Op deze wijze zijn de steile rotsen, de hoogvlaktes en de hoge bergen ontstaan. En daar waar de heks Achique neerviel en haar kleding zich verspreidde groeit nooit meer een boom noch enig kruid. Als je in het Andesgebergte bent en je gilt, dan is de echo die je antwoordt de stem van de heks. Dit is het einde van het toneelstuk.

Ik vond het een heel mooi stuk. Daarnaast heb ik er veel van geleerd, in het bijzonder dat ik beter op mijn vrienden kan vertrouwen dan op vreemden, en dat je sterker staat door samen te werken. Voor mij persoonlijk was dit optreden ook heel belangrijk, want het heeft me heel erg geholpen

om niet meer bang te zijn. Door te zien dat het me lukte was ik niet meer nerveus en gespannen.

Achique, de heks van de Andes.

Dit was voor mij de eerste keer dat ik in het openbaar gesproken heb en in een toneelstuk speelde ten overstaan van heel veel mensen en ik zou het geweldig vinden als ik in nog veel meer toneelstukken mag meespelen.

**IK HOUD
VAN HET
THEATER**

Muchas gracias y muchos saludos, Octavio.

Mijn persoonlijke vrijwilligerservaringen (verslag van Marije van der Hoek)

Na een lange vliegreis werd ik door Dolores en Richard en één van mijn gastouders van het vliegveld gehaald. Op dat moment kwamen er direct verschillende indrukken op mij af. Enerzijds was ik vermoeid en leek mijn Spaans veel moeizamer te gaan dan in Nederland, anderzijds was ik blij dat ik zo enthousiast werd ontvangen en wilde ik niets anders dan deze 'vreemde' stad verkennen. Na behoorlijk last te hebben gehad van hoogteziekte, nadat ik uiteraard tegen ieders advies in te weinig rust had gehouden, kon ik eindelijk aan de slag bij Inti Huahuacuna.

Ik heb vele dagen geholpen in het handvaardigheidslokaal. Voor één docent is het geven van handvaardigheid aan soms wel 25 kinderen van

de straat immers een hele zware taak. Wat mij opviel is dat de kinderen alles leuk vinden om te doen. Het maakt niet uit of er kaarten worden gemaakt, kettingen worden geregen of dat er wordt geveerd, want jongens en meisjes, jong en oud, doen mee. Het goede gevoel dat ik had, als de kinderen na een uitputtende handvaardigheidsles weer trots hun werkjes lieten zien, was voor mij onbetaalbaar.

Ook heb ik verschillende keren in het spelletjeslokaal toezicht gehouden en met de kinderen spelletjes gespeeld; ook dit is een ervaring apart. De kinderen hebben een klein hoekje waarin een slaapkamer, keuken en winkeltje staat. Het liefst slepen ze al het spelmateriaal naar deze hoek om mee te spelen. Puzzelstukjes kunnen immers prima gebruikt worden als eten, geld of gewoon als opvulling van de winkel. Het was dus altijd goed opletten waar het spelmateriaal heenging.

Marije geeft knutselles aan de kinderen.

Ik heb genoten van de kinderen die vol enthousiasme spelletjes speelden: bingo, monopoly, dammen, wel met speciale spelregels, afhankelijk van wie er aan de beurt was. Maar ook hier kon ik goed de lol van inzien.

Drie keer per week krijgen de kinderen 's avonds een warme maaltijd. Ik had er altijd veel plezier in te helpen met koken en uitserveren van het eten. Het is altijd een enorme drukte en bij de deur van de eetzaal moeten de dringende kinderen één voor één naar binnen worden gelaten om het overzicht te bewaren. Maar de gezichtjes van de kinderen als ze gegeten hebben, hun bord en bestek terugzetten met de opmerking 'gracias, profe' geeft direct aan hoe blij ze weer waren met hun maaltijd!

Tevens ben ik bezig geweest met het uitvoeren van mijn werkplan. Mijn werkplan bestond uit twee onderdelen. Enerzijds heb ik kinderen kennis laten maken met de sport tafeltennis. Omdat

de kansarme wijk- en straatkinderen in het dagelijks leven al zoveel zorgen aan hun hoofd hebben, is het belangrijk dat zij even echt kind kunnen zijn. Met tafeltennis kunnen de kinderen op een speelse wijze leren omgaan met winnen en verliezen. Bovendien is de sport goed voor hun motoriek. Verschillende kinderen vroegen dagelijks direct bij binnenkomst om rackets en een balletje. De eerste dagen ging het spelen erg moeizaam. De kinderen kregen het niet voor elkaar om het balletje op de tafel te houden, maar na een aantal dagen zag ik echter grote vooruitgang. In mijn laatste week heb ik een pingpongtoernooi georganiseerd. De opkomst was groot en het enthousiasme was van de gezichten van de kinderen af te lezen. Wat voelde dat goed!

Het tafeltennistoernooi, georganiseerd door Marije.

Het andere onderdeel van mijn werkplan bestond uit het beschilderen van de muren van het sportveldje. Samen met de kinderen wilde ik de troosteloze muren van het sportveldje een vrolijke, kindvriendelijke uitstraling geven. De kinderen vonden het geweldig dat zij mochten meewerken. Ondanks dat het af en toe vermoeiend was dat de dingen hier nooit gaan zoals gepland ben ik hier uiteindelijk wel aan gewend geraakt en kon ik me er ook zeker niet meer druk om maken. Sterker nog, van verschillende mensen uit mijn omgeving hoorde ik dat mijn eigen tempo ook wat Peruaanser was geworden!

Tijdens mijn werk met de kinderen heb ik waardevolle momenten met hen gedeeld. Bovendien heeft het werken met de kinderen ook iets met mijzelf gedaan. Ik heb geleerd mij af en toe neer te leggen bij het feit dat dingen anders gebeuren dan dat ik ze zelf zou aanpakken. Ik was immers met kinderen aan het werk, in een ander land met een totaal andere cultuur, waar ik soms niet, in tegenstelling tot Nederland, de controle over de

situatie had. Ik heb geleerd dat ik soms dingen moet laten gebeuren zoals ze gebeuren, en zelfs af en toe moet meewerken op een manier zoals ik zelf nooit gedaan zou hebben. Hiermee kon ik meer bereiken, dan wanneer ik de situatie op mijn eigen manier had aangepakt.

Muurschildering levensverhaal van Inti Huahuacuna.

Het werken met de kinderen heeft mij doen inzien hoe belangrijk het is dat ieder kind zich ook kind kan voelen en zichzelf gewaardeerd en belangrijk voelt. Op het eerste gezicht leken alle kinderen met wie ik werkte 'gewone' kinderen. Pas na enige tijd hoor je het verhaal achter de verschillende kinderen. Ik ben hierdoor het werk van Inti Huahuacuna nog meer gaan waarderen dan voorheen. Het is zo belangrijk dat kinderen even afstand kunnen nemen van hun dagelijkse zorgen en zich weer even kind kunnen voelen. Inti Huahuacuna zorgt er daadwerkelijk voor, dat de kinderen deze zorgeloze momenten kunnen beleven en dat zij door deze opvang de kans krijgen op een betere toekomst. Ook ben ik het leven in Nederland meer gaan waarderen. Ik heb nu gezien hoe een leven eruit kan zien, een leven zonder enige steun van de regering of van de omgeving, omdat dit vaak niet mogelijk is.

Ik heb echt een geweldige tijd bij Inti Huahuacuna gehad. Ik heb genoten van de kinderen en een hele leuke tijd met het Peruaanse team doorgebracht. Ik zal de kinderen zeker gaan missen! De laatste dagen kon ik niet stoppen met spelen.

Bij dezen wil ik het bestuur en de medewerkers van Inti Huahuacuna bedanken voor al het geweldige werk dat zij verrichten. Alle oud vrijwilligers wil ik laten weten dat jullie werk nog altijd gewaardeerd wordt! Alle toekomstige vrijwilligers wil ik zeker aanraden deze unieke ervaring niet voorbij te laten gaan.

Met vriendelijke groeten, Marije van der Hoek

Aanvraag vergunning Inti Huahuacuna

Bij aanvang van ons werk in het buurthuis van Zarzuela moesten we bij de Gemeente een vergunning aanvragen om een project met kansarme kinderen te mogen runnen. Wij dachten deze vergunning automatisch mee te nemen naar ons nieuwe huis in Almudena, maar niets is minder waar. Bijna een jaar geleden klopte de Gemeente bij ons aan en kregen we te horen dat we deze hele procedure opnieuw moesten opstarten. Wat een tegenvaller! Al bijna een jaar zijn we hier mee bezig en het is een helse klus. Niemand kan je vertellen wat je hiervoor allemaal precies moet doen, en steeds als we blij zijn een stap gezet te hebben komt men weer met nieuwe eisen aanzetten. Na alle aanvragen bij de Gemeente te hebben ingevuld, en alle documenten te hebben ingediend, moesten we contact opnemen met een volgende instantie, het Indeci.

Op het sportveldje is een veiligheidszone aangebracht.

Deze instantie moet het opvanghuis goedkeuren en na maanden van wachten en smeken stuurden zij uiteindelijk 2 ingenieurs en 2 architecten naar Inti Huahuacuna. Deze deskundigen doorliepen het hele huis en lieten een waslijst van op- en aanmerkingen achter, die we vervolgens binnen een maand moeten realiseren. En aan deze waslijst hangt een enorme prijslijst!

Het hele personeel moet medisch gekeurd worden en een brandweercursus gaan volgen; er moeten brandblussers en een brandalarm komen, nooduitgang signalering, veiligheidslampen en veiligheidszones, de gasfles uit de keuken moet buiten het gebouw geplaatst worden, een camerasysteem om de toiletten en het sportveldje te bewaken en tralies voor de ramen. Maar het ergst van alles is dat we in alle ramen ook nog veilig-

heidsglas moeten laten zetten met plastic beschermingsstrippen erop, en dit glas is enorm duur. Enerzijds begrijpen we dit wel, maar wat ik niet begrijp is dat de architecte en de Gemeente bij het maken en goedkeuren van onze bouwplannen ons hier nooit op gewezen hebben. Als we deze hele klus geklaard hebben moet er nog iemand van het Ministerie uit Lima het geheel komen controleren en dan staat niets ons meer in de weg. Regelmatig verzochten Dolores en ik: "Que vida! Wat een leven", en wat zal ze blij zijn als ze gewoon weer lekker met de kinderen aan de slag kan.

Lieve mensen

Al vele jaren zijn jullie een enorme steun voor de kinderen en het team van Inti Huahuacuna. In bovenstaande verhalen hebben jullie weer kunnen lezen, hoe belangrijk Inti Huahuacuna is voor de kansarme straatverkopertjes van Cusco. Jullie financiële hulp blijft onmisbaar. Wij hopen dan ook in de toekomst te mogen blijven rekenen op jullie, de vrienden van Inti Huahuacuna.

Muchas gracias! Marianne

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Inti Huahuacuna te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

***Betaalrekening 9233476 ten name van
Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.***

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsakte is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.intihuahuacuna.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers.